

Sygn. akt XVII AmE 48/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2012 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta de Heij- Kaplińska

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2012 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki z udziałem zainteresowanego R. S.

o zawarcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej

na skutek odwołania (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 lipca 2009 r., Nr (...)

oddala odwołanie.

SSO Jolanta de Heij- Kaplińska

XVII AmE 48/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 lipca 2009 r., nr (...), pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku zainteresowanego R. S. z dnia 16 marca 2009 r., o rozstrzygnięcie sporu w sprawie odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej powódki - (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W., budynku mieszkalnego w miejscowości K. na działce (...), orzekł zawarcie umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej budynku mieszkalnego w miejscowości K. na działce (...) pomiędzy R. S., zam. w L. przy ul. (...) S.A. Oddział (...) S.A. z siedzibą w L. według projektu umowy o przyłączenie nr 138/DO-2/2008, stanowiącego załącznik do Decyzji, przedstawionego przez (...) S.A. Oddział (...) S.A. zgodnie z następującą zmianą:

W §1 wprowadza się następującą zmianę:

ust 2 otrzymuje brzmienie:

Wobec istnienia kolizji przyłączanego obiektu z linią napowietrzną średniego napięcia 20 kV L-265 stanowiącą własność (...), (...) S.A. dokona skablowania tej linii zgodnie z harmonogramem o którym mowa w §7 umowy.

Swoje rozstrzygnięcie w sprawie Prezes URE oparł na ustaleniu, że w zaistniałym stanie faktycznym i prawnym powódka powinna usunąć kolizję pomiędzy planowaną przez zainteresowanego, na należącej do niego działce, budową domu jednorodzinnego oraz przebiegającą przez tę działkę linią napowietrzną energetyczną średniego napięcia

będącą własnością przedsiębiorstwa energetycznego. Prezes URE stanął na stanowisku, iż za nieuzasadnione należy uznać obciążenie zainteresowanego kosztami modernizacji/przebudowy linii energetycznej EN20 kV, jako warunku przyłączenia do sieci elektroenergetycznej (...) S.A., budynku mieszkalnego w miejscowości K. na działce (...). Prezes URE podniósł, iż w toku postępowania administracyjnego ustalono, iż teren na którym znajduje się należąca do wnioskodawcy działka, został ujęty w aktualnym planie rozwoju (...) na lata 2008-2011, sporządzonym zgodnie z art. 16 ustawy – Prawo energetyczne. Prezes URE wskazał również, iż Tabela V w/w planu określająca zadania na lata 2009-2010, zawiera zestawienie zakresów rzeczonych inwestycji sieciowych służących przyłączaniu odbiorców grup przyłączeniowych III-VI (a więc i grupy V do której należy Wnioskodawca), w tym m.in. przewiduje budowę stacji transformatorowej. Budowa w/w stacji została przewidziana w §7 pkt 3.5 planu zagospodarowania przestrzennego dla Gminy K., a zapis ten umieszczony został bezpośrednio pod zapisem, który odnosi się do likwidacji istniejącej linii napowietrznej EN20 kV i zastąpienia jej linia kablową EK20 kV.

Prezes URE wskazał również, iż w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego nie wskazano zarówno kogo obciąża budowa stacji transformatorowej ani kogo obciąża obowiązek likwidacji linii napowietrznej EN20 kV i zastąpienia jej linia kablową EK20 kV. Niewątpliwie jednak beneficjentem zmian w planie zagospodarowania przestrzennego spowodowanych zmianą charakteru działek (w tym również działki wnioskodawcy) z rolnych na budowlane jest także (...), która zyskuje nowych odbiorców, dla przyłączenia których przewidziała w swoim planie rozwoju m.in. takie przedsięwzięcia jak budowę stacji transformatorowej i sieci dla tego terenu, a nakłady inwestycyjne z tego tytułu wprowadziła do planu rozwoju celem uwzględnienia w taryfie.

W ocenie Prezesa URE istotne jest także to, iż kolizja istniejącej linii napowietrznej EN20 kV nie ma charakteru jednostkowego tzn. nie koliduje tylko z zabudową na działce wnioskodawcy, ale dotyczy 32 działek przez które linia ta przebiega, a tym samym bez usunięcia tej kolizji niemożliwym jest przyłączenie nowych odbiorców do sieci (...).

Prezes URE wskazał ponadto, iż po przebudowie w/w linii jako linii średniego napięcia w dalszym ciągu pozostanie ona w majątku powódki, a od tak zmodernizowanej linii odpisywane będą odpisy amortyzacyjne na rzecz tego przedsiębiorstwa energetycznego.

Od powyższej decyzji odwołanie wniosła powódka zaskarżając ją w całości. Zaskarżonej decyzji powódka zarzuciła naruszenie art. 8 ust 1 w zw. z art. 30 ust 1 i w zw. z art. 7 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, poprzez niewłaściwą wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że kognicją Prezesa URE objęte jest nałożenie na powodową (...) S.A. obowiązku zastąpienia na swój koszt napowietrznej linii średniego napięcia 20 kV nr L-265 – linia kablową mimo tego, iż spór nie dotyczy odmowy zawarcia umowy o przyłączenie, zaś przebudowa linii nie spełnia przesłanki uznania jej za techniczny warunek przyłączenia do sieci.

Mając na względzie wskazany powyżej zarzut powódka wniosła o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości. Powódka wniosła ponadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów powołanych w treści uzasadnienia, na okoliczności wskazane przy ich powoływaniu oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odwołania powódka wskazała, iż nie do pogodzenia ze stanem faktycznym jest twierdzenie Prezesa URE, że powodowa spółka, wbrew przepisom Prawa energetycznego i rozporządzenia systemowego wydała warunki przyłączenia z zastrzeżeniem, warunkiem czy też inną klauzulą, która po stronie podmiotu przyłączanego nakłada obowiązek wykazania, iż istnieją warunki techniczne do przyłączenia. Powódka wskazała, że niespornym jest, że obowiązek ustalenia, iż istnieją warunki techniczne umożliwiające przyłączenie skutkujące wydaniem warunków przyłączenia bądź odmową wydania tych warunków w przypadku braku warunków technicznych ciąży na niej jednak nie to jest przedmiotem sporu w niniejszej sprawie. Zdaniem powódki, problem w tym, że Prezes URE uznał za warunek techniczny usunięcie kolizji zabudowy działki z linią EN20, gdy tymczasem przebudowa linii napowietrznej 20 kV w obrębie działki nr (...) w K. nie ma związku z realizacją zadania inwestycyjnego w celu przyłączenia podmiotów do sieci dystrybucyjnej.

Powódka podniosła, że likwidacja kolizji obejmuje przebieg linii 20 KV L-265 w jej części nie związanej z zasilaniem nieruchomości zainteresowanego, które odbywać się będzie przy wykorzystaniu nowo wybudowanej linii napowietrzno-kablowej średniego napięcia do stacji transformatorowej, a dopiero od tej stacji do nieruchomości - projektowaną linią kablową niskiego napięcia. Powyższe, według powódki, wynika w sposób jednoznaczny z „warunków przyłączenia” i „warunków likwidacji kolizji”, stanowiących podstawę i źródło zobowiązań w propozycji umowy o przyłączenie, jaką (...) S.A. przedłożyła zainteresowanemu i której treść stanowi przedmiot sporu w niniejszej sprawie. W ocenie powódki, likwidacja kolizji warunkuje możliwość przyłączenia w ten sposób, że umożliwia powstanie obiektu, do którego energia elektryczna ma być dostarczana (art. 7 ust. 3 w zw. z art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego), lecz nie jest warunkiem technicznym przyłączenia do sieci.

Powódka wskazała nadto, że teren na którym znajduje się działka zainteresowanego został ujęty w aktualnym planie rozwoju powódki na lata 2008-2011. Potwierdziła przy tym również, iż tabela V planu określająca zadania na lata 2009-2010 zawiera zestawienie zakresów rzeczowych inwestycji sieciowych służących przyłączaniu odbiorców grup przyłączeniowych III-VI, dla zadania w postaci „m. p. z. p. os. domków P.”, w tym m.in. przewiduje budowę stacji transformatorowej. Jednakże jak wskazała, w treści p-ktu V Planu Rozwoju na lata 2008-2011 (...) S.A. oraz tabeli nr V, w której w pozycji 206 uwzględnione zostały tylko nakłady na realizację zadania inwestycyjnego, niezbędnego do przyłączenia podmiotów, zlokalizowanych na przedmiotowym osiedlu, którzy wystąpią o określenie warunków przyłączenia i zawrą z (...) S.A. umowy o przyłączenie. Powódka podniosła, że zakres rzeczowy przedmiotowej inwestycji obejmuje swym zakresem wyłącznie rozbudowę istniejącej sieci dystrybucyjnej, budowę stacji transformatorowej 20/0,4 kV, budowę linii elektroenergetycznej 20 kV, stanowiącej dowiązanie w/w stacji do istniejącej linii 20 kV oraz budowę sieci dystrybucyjnej 0,4 kV, niezbędnej do przyłączenia podmiotów, zlokalizowanych na przedmiotowym osiedlu. Według powódki, Tabela nr V Planu Rozwoju na lata 2008-2011 nie zawiera w żadnej pozycji nakładów inwestycyjnych na realizację przebudowy istniejącej sieci dystrybucyjnej z uwagi na potencjalne kolizje przyszłego zagospodarowania terenu z powyższą siecią.

Powódka podniosła także, że nigdy nie rozważano rozbiórki wybudowanej zgodnie z prawem, utrzymywanej w interesie społecznym, sprawnej i niezamortyzowanej linii elektroenergetycznej. Wskazała, że celem modernizacji jest poprawa parametrów sieci, optymalizacja kosztów eksploatacji, poprawa pewności zasilania odbiorców oraz stanu technicznego sieci. Podstawą do kwalifikacji elementów sieci do modernizacji jest ocena stanu technicznego, którą przeprowadza się w zakresie i terminach zgodnych z Instrukcją Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej. Modernizacje te są uwzględnione w punkcie II.5 Planu Rozwoju na lata 2008-2011, a w sposób szczegółowy opisane w tabeli II.5.A. Przywołana tabela II.5.A. w żadnej pozycji nie uwzględnia co do zasady inwestycji związanych wyłącznie z przebudową sieci (w pełni sprawnej technicznie i nie zamortyzowanej), która to przebudowa ma być realizowana w celu zadośćuczynienia żądaniu zainteresowanego, z którego zamierzeniami inwestycyjnymi sieć dystrybucyjna koliduje.

Odnosnie twierdzeń Prezesa URE, iż nakłady inwestycyjne z tytułu rozbudowy sieci elektroenergetycznej (...) S.A. wprowadziła do planu rozwoju celem uwzględnienia w taryfie, powódka wskazała, iż dokonanie tego samego z kosztami przebudowy spornej linii byłoby tyle nieracjonalne, co podjęte z pokrzywdzeniem ogółu przyłączanych odbiorców energii elektrycznej. Skoro, według Prezesa URE nieuzasadniony jest fakt obciążenia kosztami modernizacji linii prywatnych inwestorów, przy pozostawieniu tej linii na stanie majątkowym (...) S.A., to kosztami tymi, przeniesionymi do taryfy, zostaną obciążone inne przyłączane podmioty.

Nadto powódka podniosła, iż prawdą jest, że po przebudowie linii, sporna linia średniego napięcia w dalszym ciągu pozostanie w majątku (...) S.A., a od tak zmodernizowanej linii odpisywane będą odpisy amortyzacyjne na rzecz (...) S.A., jednakże zastrzegła, iż wartość początkowa zlikwidowanego majątku nie będzie mogła być przedmiotem odpisu amortyzacyjnego.

Powódka podniosła również, iż po jej stronie istnieje interes prawny wynikający z konfrontacji uprawnień do utrzymywania linii elektroenergetycznej napowietrznej oraz jej skablowanie, pozostawiając jej w zasadzie swobodę w kształtowaniu stosunku prawnego, którego efektem będzie przebudowa linii - z wypływającymi z prawa własności

oczekiwaniami zainteresowanego - R. S.. Jej zdaniem, treść zaskarżonej decyzji w istocie swą materią wkracza w treść wykonywania prawa własności przez zainteresowanego, który tym samym swych praw wynikających z ewentualnego naruszenia uprawnień właścicielskich do zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przez powodową (...) S.A. winien dochodzić w postępowaniu sądowym, w oparciu o przepisy prawa materialnego zawarte w przede wszystkim w Kodeksie cywilnym. Natomiast, przyłączenie umożliwi realizację jej interesu prawnego polegającego na uprawnieniu do przyłączenia - uprawnieniu wynikającym z treści art. 7 ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 3 Prawa energetycznego.

Wyrokiem z dnia 28 października 2010 roku Sad Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego Wyroku wniosła powódka zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła:

- obrazę prawa materialnego – naruszenia art. 8 ust 1 w zw. z art. 30 ust 1 i w zw. z art. 7 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, poprzez niewłaściwą wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że kognicją Prezesa URE objęte jest nałożenie na powodową (...) S.A. obowiązku zastąpienia na swój koszt napowietrznej linii średniego napięcia 20 kV nr L-265 – linią kablową mimo tego, iż spór nie dotyczy odmowy zawarcia umowy o przyłączenie, zaś przebudowa linii nie spełnia przesłanki uznania jej za techniczny warunek przyłączenia do sieci,

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez przyjęcie, że bez usunięcia kolizji niemożliwym stanie się przyłączenie pozostałych odbiorców.

Powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez orzeczenie uchylecia decyzji Prezesa URE z dnia 10 lipca 2009 roku, względnie o uchylenie tegoż wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji.

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2012 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowanie przed Sądem Okręgowym w Warszawie – Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów poczynawszy od 26 października 2010 roku i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W ewidencji przedsiębiorców prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu VI Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) figuruje spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W..

(dowód: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców KRS nr (...), k. 30– 45).

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. jest przedsiębiorstwem energetycznym zajmującym się m.in. wytwarzaniem, przesyłaniem oraz dystrybucją energii elektrycznej.

W dniu 28 sierpnia 2008 r. do przedsiębiorstwa (...) Oddział w L. wpłynął wniosek R. S. o określenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. dla budynku jednorodzinnego zlokalizowanego na działce nr (...) położonej w miejscowości K..

W odpowiedzi na wniosek złożony do (...) S.A., zainteresowany R. S. pismem z dnia 8 września 2008 r., otrzymał warunki przyłączenia dla budynku jednorodzinnego zlokalizowanego na działce nr (...) położonej w miejscowości K. znak: 138/DO-2/2008 wraz z projektem umowy o przyłączenie dotyczącej w/w budynku mieszkalnego (k.20-28 akt adm.) W piśmie przewodnim przedsiębiorstwo energetyczne wskazało, iż ponieważ przez teren działki nr (...), należącej do R. S. i na której planowana jest budowa domu mieszkalnego, przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna 20 kV L-265, może dojść do kolizji planowanego zagospodarowania działki z istniejącą infrastrukturą.

W związku z powyższym w treści warunków przyłączenia w § 1 ust. 2 zawarto klauzulę, iż „Strony ustalają, że rozpoczęcie realizacji przyłączenia obiektu zawiesza się do czasu wykazania przez Podmiot Przyłączany, że kolizja o której mowa w warunkach przyłączenia, została usunięta bądź wykazania przez Podmiot Przyłączany, że projektowany obiekt nie koliduje z istniejącą siecią elektroenergetyczną. Okres zawieszenia ustala się na: nie dłużej niż 2 lata od dnia otrzymania przez Podmiot Przyłączany warunków przyłączenia. Po bezskutecznym upływie terminu zawieszenia niniejsza umowa rozwiązuje się. Takie rozwiązanie umowy traktuje się jako rozwiązanie umowy przez Podmiot Przyłączany i wywołuje skutki określone w §14 ust 2 niniejszej umowy.”.

W piśmie z dnia 10 października 2008 r., (...) S.A. Oddział w L. poinformowała R. S., iż przebudowę kolidujących urządzeń elektroenergetycznych wykona (...) S.A. Oddział w L., na podstawie zawartej umowy o przebudowę sieci elektroenergetycznej. Koszty usunięcia kolizji w całości obciążają Inwestora projektowanego zagospodarowania terenu. (k.32 akt adm.)

W dniu 4 grudnia 2008 r., do Urzędu Regulacji Energetyki wpłynęło pismo, w którym R. S. poinformował Prezesa URE, iż w otrzymanych od (...) warunkach usunięcia kolizji zawarto stwierdzenie, że koszt usunięcia kolizji w całości ponosi inwestor projektowanego zagospodarowania działki (k.1-2 akt adm.)

Pismem z dnia 16 marca 2009 r. zainteresowany – R. S. wniósł o rozstrzygnięcie przez Prezesa URE sporu z (...) S.A. w L., w sprawie odmowy przyłączenia do sieci elektroenergetycznej działki (...) w K., będącej własnością zainteresowanego, w związku z istniejącą tam kolizją z linią napowietrzną 20 kV L-265. Zainteresowany podniósł, iż nie zgadza się na obciążenie go kosztami usunięcia kolizji w całości. Wyjaśnił, iż w związku z planowaną na działce budową domu, uzyskał informację, iż niemożliwe jest usytuowanie budynku mieszkalnego na należącej do niego działce nr (...) w K., bez usunięcia kolizji z linią SN 20 kV L-265. W załączeniu zainteresowany przedstawił projekt umowy o przyłączenie ze wskazaniem spornego zapisu. (k.54-55 oraz 59-66 akt adm.)

Pismami z dnia 24 marca 2009 r., Prezes URE zawiadomił strony o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie rozstrzygnięcia sporu w przedmiocie odmowy przyłączenia do sieci elektroenergetycznej domu jednorodzinnego na działce (...) w K. przez (...) S.A. Oddział w L.. J.śnie Prezes URE w celu ustalenia stanu faktycznego, wezwał Strony do złożenia wyjaśnień. (k.88-89 akt adm.)

Po przedstawieniu przez strony stanowisk w sprawie, pismem z dnia 14 maja 2009 r. Prezes URE zawiadomił o zakończeniu postępowania dowodowego.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanął na stanowisku, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i znajduje uzasadnienie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powódkę w odwołaniu zarzuty nie mogą skutkować jej zmianą, ani też jej uchyleniem.

Na wstępie rozważań należy wskazać, że spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. (powódka) jest przedsiębiorstwem energetycznym w rozumieniu przepisu art. 3 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 roku, Nr 89, poz. 625 ze zm.).

Zgodnie zaś z treścią art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, Przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Jeżeli przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, jest obowiązane niezwłocznie pisemnie powiadomić o odmowie jej zawarcia Prezesa Urzędu Regulacji

Energetyki i zainteresowany podmiot, podając przyczyny odmowy. Z treści wskazanego wyżej przepisu wynika zatem, że obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie istnieje wówczas, gdy zostaną spełnione łącznie warunki określone w tym przepisie, a mianowicie:

- istnienie warunków technicznych i ekonomicznych przyłączenia do sieci i dostarczania paliw lub energii,
- spełniania przez podmiot żądający zawarcia umowy warunków przyłączenia do sieci i odbioru.

Z realizacją obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie do sieci powiązane są inne rygory nałożone na przedsiębiorstwa energetyczne, tj.:

- obowiązek spełniania technicznych warunków dostarczania energii elektrycznej określonych w odrębnych przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8 oraz w odrębnych przepisach i koncesji (art. 7 ust. 4 Prawa energetycznego);
- obowiązek zapewnienia realizacji i finansowania budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączy podmiotów ubiegających się o przyłączenie na warunkach określonych w przepisach art. 9 i art. 46 Prawa energetycznego oraz w założeniach, o których mowa w art. 19 Prawa energetycznego (art. 7 ust. 5 Prawa energetycznego).

W przypadku sporu dotyczącego obowiązku zawarcia umowy o przyłączenie do sieci kwestie tę strona może poddać rozstrzygnięciu Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zgodnie bowiem z treścią art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego, w sprawach spornych dotyczących między innymi odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, orzeka Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na wniosek strony.

Sąd Okręgowy uznał, że Prezes URE prawidłowo zastosował powyższe przepisy, a argumentacja podnoszona przez powódkę w odwołaniu nie jest trafna.

W pierwszej kolejności zważyć należało, że w sprawie istniały techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej (...), budynku mieszkalnego, który zainteresowany zamierzał wybudować na należącej do niego działce nr (...) w K..

Należy bowiem podkreślić, że zgodnie ze wspomnianym wyżej art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego, podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci składa w przedsiębiorstwie energetycznym wniosek o określenie warunków przyłączenia. Tak więc ocena, czy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, jest dokonywana przez przedsiębiorstwo po złożeniu przez podmiot tego wniosku wraz z wymaganymi dokumentami.

Brak warunków technicznych przyłączenia należy natomiast rozumieć, jako techniczną przeszkodę o charakterze trwałym, nie dającą się usunąć – pomimo podjęcia prób w tym celu – przynajmniej na etapie rozpatrywania wniosku o przyłączenie. Muszą zatem istnieć obiektywne, niedające się usunąć przeszkody uniemożliwiające realizację inwestycji mającej na celu przyłączenie nieruchomości, obiektu lub lokalu podmiotu ubiegającego się o zawarcie umowy, aby można było mówić o braku warunków technicznych przyłączenia (vide: Prawo energetyczne. Komentarz, (red.) Z. Muras, M. Swora , opubl. LEX 2010).

Należało zatem uznać, że w niniejszej sprawie istniały techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej powódki, budynku mieszkalnego, który zainteresowany zamierza wybudować na należącej do niego działce nr (...) w K., co wynika wprost z zaproponowanych przez w/w przedsiębiorstwo energetyczne warunków przyłączenia oraz projektu umowy. Do zawarcia umowy o przyłączenie nie doszło natomiast z uwagi na zaistniały pomiędzy stronami spór dotyczący warunków przyłączenia, w szczególności zaś w kwestii treści zapisu § 1 ust. 2 projektowanej Umowy o przyłączenie. Zainteresowany nie zgadzał się bowiem na zawarcie w umowie o przyłączenie opracowanej przez powódkę, zapisu zgodnie z którym realizacja przyłączenia do sieci budynku, który zainteresowany zamierza wybudować na należącej do niego działce, byłaby uzależniona od usunięcia przez niego kolizji pomiędzy tym budynkiem a przebiegającą przez jego grunt siecią elektroenergetyczną należącą do (...) S.A. i obciążenia go kosztami usunięcia kolizji z linią SN 20 kV L-265 w całości. Z kolei powódka twierdziła, że koszty usunięcia

kolizji w całości obciążają Inwestora projektowanego zagospodarowania terenu. Wskazane okoliczności prowadzą do wniosku, że nie zaistniały jakiegokolwiek techniczne przeszkody o charakterze trwałym mogące uniemożliwić proces przyłączenia obiektu zainteresowanego do sieci powódki. Za taką bynajmniej przeszkodę nie może zostać uznany sporu na tle wskazanego wyżej zapisu Umowy. Istotne jest także, że skoro powódka zaproponowała zainteresowanemu warunki przyłączenia oraz przedstawiła projekt umowy, to dokonała zatem uprzedniej oceny w tym, zakresie i uznała, że nie istnieją jakiegokolwiek techniczne przeszkody uniemożliwiające realizację procesu przyłączenia obiektu zainteresowanego. Należy bowiem jeszcze raz podkreślić, że ocena, czy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci, jest dokonywana przez przedsiębiorstwo po złożeniu przez podmiot wniosku wraz z wymaganymi dokumentami stosownie do treści art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego.

Mając powyższe na względzie należy zatem uznać, że zainteresowany występując więc do Prezesa URE z wnioskiem z dnia 29 października 2009 roku o rozstrzygnięcie sporu w sprawie odmowy zawarcia umowy o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej (...) S.A. (...) S.A. jego budynku mieszkalnego w miejscowości K. na działce (...) określił zatem zakres prowadzonego postępowania.

Rozważenia wymagało zatem, czy Prezes URE był uprawniony do rozstrzygnięcia zaistniałego pomiędzy stronami sporu poprzez orzeczenie pomiędzy stronami stosownej umowy i tym samym nałożenia na powódkę obowiązku poniesienia kosztów zastąpienia napowietrznej linii średniego napięcia 20 kV nr L-265 linią kablową, w celu doprowadzenia do usunięcia kolizji z planowanym budynkiem jednorodzinny zainteresowanego.

Należy wskazać, że w przypadku gdy przedsiębiorstwo energetyczne odmówi zawarcia umowy o przyłączenie do sieci, podmiot ubiegający się o przyłączenie może zwrócić się do Prezesa URE z wnioskiem o rozstrzygnięcie zaistniałego sporu na podstawie art. 8 ust. 1 pr. en. Zgodnie z tym przepisem, w sprawach dotyczących m.in. odmowy zawarcia umowy o przyłączenie Prezes URE rozstrzyga na wniosek strony. Przez odmowę zawarcia umowy o przyłączenie należy rozumieć zarówno odmowę wydania warunków przyłączenia, jak i sytuację, gdy warunki przyłączenia wraz z projektem umowy przyłączeniowej zostały wprowadzone przez przedsiębiorstwo energetyczne wydane, jednak podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci nie zgadza się na ich treść (vide: Prawo energetyczne. Komentarz, (red.) Z. Muras, M. Swora, opubl. LEX 2010).

Prezes URE jest zatem władny rozstrzygać w drodze decyzji administracyjnych wyłącznie w tych sprawach spornych, w których konkretnemu żądaniu wnioskodawcy odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego. Prezes URE, na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne rozstrzyga spory powstałe na tle zawierania umów w przypadkach, w których obowiązek ich zawarcia wynika z ustawy, względnie z decyzji administracyjnej nakładającej na przedsiębiorstwo energetyczne obowiązek zapewniania określonych usług na rzecz wskazanego odbiorcy lub odbiorców (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2002 roku, sygn. akt I CKN 944/00, opubl. LEX Omega Nr 55564).

Mając powyższe na względzie należy stwierdzić, że Prezes URE posiada uprawnienie do rozstrzygania w drodze decyzji administracyjnej w sprawach spornych, w których konkretnemu żądaniu wnioskodawcy odpowiada publicznoprawny obowiązek przedsiębiorstwa energetycznego, a zatem obowiązek wynikający z ustawowej normy prawnej o charakterze ius cogens. Obowiązek tego rodzaju niewątpliwie przewiduje art. 7 ust. 1 Prawa energetycznego. Istotne jest także, że art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego umożliwia Prezesowi URE ukształtowanie w drodze decyzji administracyjnej warunków umowy jeszcze nie zawartej, wobec nie dojścia stron tej umowy do porozumienia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2003 roku, sygn. akt I CK 504/01, niepubl., oraz z dnia 7 października 2004 roku, sygn. akt III SK 56/04, OSNP 2005, nr 12, poz. 181). Należy zatem uznać, że kompetencja Prezesa URE zawarta w art. 8 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne dotyczy ukształtowania treści umowy w przypadku, gdy przedsiębiorstwo energetyczne kwestionuje istnienie obowiązku zawarcia umowy i na tej podstawie odmawia jej zawarcia, jak również w przypadku, gdy obowiązek zawarcia umowy nie jest kwestionowany, ale strony nie mogą uzgodnić treści przyszłej umowy (vide: wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 listopada 2007 roku, sygn. akt XVII AmE 80/07).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że bezpodstawnym jest zatem, w ocenie Sądu, stawiany przez powódkę w odwołaniu zarzut naruszenia art. 8 ust 1 w zw. z art. 30 ust 1 i w zw. z art. 7 ust 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne poprzez niewłaściwą wykładnię tego przepisu polegającą na przyjęciu, że kognicją Prezesa URE objęte jest nałożenie na powodową (...) S.A. obowiązku zastąpienia na swój koszt napowietrznej linii średniego napięcia 20 kV nr L-265 – linia kablową mimo tego, iż spór nie dotyczy odmowy zawarcia umowy o przyłączenie, zaś przebudowa linii nie spełnia przesłanki uznania jej za techniczny warunek przyłączenia do sieci.

Wbrew twierdzeniu powódki, spór zaistniał pomiędzy przedsiębiorstwem energetycznym a zainteresowanym dotyczył właśnie odmowy zawarcia umowy przyłączenia, zaś pozwany Prezes URE był zobowiązany go rozstrzygnąć poprzez ustalenie pomiędzy tymi stronami treści stosownej umowy w trybie art. 8 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne. W sprawie zaistniały więc przesłanki wynikające z treści przepisu art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego. Zainteresowany – R. S. otrzymał bowiem warunki przyłączenia z dnia 8 września 2008 roku znak: 138/DO-2/2008 wraz z projektem umowy o przyłączenie nr 138/DO-2/2008 dotyczące przyłączenia jego budynku mieszkalnego w miejscowości K. na działce nr (...), jednak nie zgodził się na ich treść. W tej sytuacji Prezes URE, wbrew stanowisku powódki, był władny do ukształtowania treści stosunku prawnego stron powstałego sporu. Decyzja wydana w tym zakresie przez Prezesa URE zastąpiła zatem oświadczenie woli stron w przedmiocie zawarcia umowy. Natomiast wydanie przez Prezesa URE decyzji, która wyłącznie stwierdzałaby obowiązek zawarcia umowy bez ustalenia treści tej umowy, nie prowadziłoby do rozstrzygnięcia sporu zawisłego pomiędzy stronami. Należy także podkreślić, że dopóki nie ma zgody co do wszystkich istotnych postanowień umowy, to nie może być mowy o obowiązku cywilnoprawnym. Jeśli jednak spór taki zostanie rozstrzygnięty przez Prezesa URE w trybie art. 8 ust. 1 Prawa energetycznego i zostaną przez to ustalone określone postanowienia umowy, wówczas dopiero uprawnionemu będą przysługiwały roszczenia cywilnoprawne. Z tych względów nie zasługują na uwzględnienie także te twierdzenia powódki, w których wywodziła ona, że spór powstał w niniejszej sprawie na tle zapisów umowy pomiędzy stronami miał charakter cywilnoprawny.

Odnosząc się do pozostałych twierdzeń powódki wyrażonych w odwołaniu należy przede wszystkim wskazać, że zasadnie podnosi pozwany w odpowiedzi na pozew, że sporny zapis § 1 ust. 2 projektu umowy w wersji zaproponowanej przez powódkę był niezgodny z obowiązującymi przepisami regulującymi kwestie przyłączania podmiotów do sieci elektroenergetycznych. Należy stwierdzić, że zarówno z analizy przepisów ustawy – Prawo energetyczne, jak i Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. Nr 93, poz. 623 ze zm.) nie wynika, by wydanie warunków przyłączenia mogło nastąpić z zastrzeżeniem nałożenia na podmiot przyłączany do sieci obowiązku wykazania, że istnieją warunki techniczne umożliwiające przyłączenie. Obowiązek ten – co zresztą potwierdziła sama powódka w odwołaniu – spoczywa wyłącznie na przedsiębiorstwie energetycznym. Sporny zapis § 1 ust. 2 projektu umowy zaproponowany przewidywał możliwość zawieszenia realizacji przyłączenia obiektu zainteresowanego do czasu wykazania przezeń, że kolizja o której mowa w warunkach przyłączenia została usunięta, bądź obiekt zainteresowanego nie koliduje z istniejącą siecią elektroenergetyczną. Z tych względów uznać należy, że przedmiotowy zapis był niezgodny z obowiązującymi przepisami regulującymi kwestie przyłączania podmiotów do sieci elektroenergetycznej. Zaznaczenia wymaga, że obowiązki w zakresie przyłączania podmiotów do sieci, o których mowa wyżej, zostały przez ustawodawcę uregulowane w celu umożliwienia zainteresowanym podmiotom uzyskania dostępu do energii elektrycznej na jednakowych i sprawiedliwych zasadach. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 7 ust 5 ustawy – Prawo energetyczne „przedsiębiorstwo energetyczne jest obowiązane zapewnić realizację i finansowanie budowy i rozbudowy sieci, w tym na potrzeby przyłączania podmiotów ubiegających się o przyłączenie, na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 9 ust. 1-4, 7 i 8 i art. 46 oraz w założeniach lub planach, o których mowa w art. 19 i 20” tejsze ustawy. Ponadto z treści art. 16 Prawa energetycznego wynika wymóg sporządzenia planów rozwoju przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się dystrybucją energii elektrycznej dla obszaru ich działania w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię, z uwzględnieniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo kierunków rozwoju gminy określonych w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Za słuszne w tej mierze należało zatem uznać stanowisko pozwanego Prezesa URE, zgodnie z którym działania powódki w przedmiotowej sprawie pozostają w oczywistej sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa,

nakładającymi na sieciowe przedsiębiorstwa energetyczne określone obowiązki w zakresie przyłączania podmiotów do sieci. Stanowisko w tym zakresie znajduje zresztą potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (vide: Wyrok z dnia 23 listopada 2007 roku, sygn. akt AmE 80/07).

Ponadto, należy wskazać, że w przypadku, gdy podmiot ubiegający się o przyłączenie do sieci elektroenergetycznej spełnia warunki przyłączenia do sieci i odbioru, a także gdy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci elektroenergetycznej, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie, koszty związane z przebudową sieci elektroenergetycznej ponosi zatem ten podmiot, do którego sieci zostaje dokonane przyłączenie danego podmiotu ubiegającego się. Właściciel nieruchomości nie może zostać zatem obciążony kosztem realizacji obowiązku, nałożonego mocą ustawy na przedsiębiorstwo energetyczne. Taka zaś sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Sporny zapis przedstawionej Umowy o przyłączenie przewidywał bowiem, iż realizacja przyłączenia do sieci budynku zainteresowanego na należącej do niego działce, uzależniona była od usunięcia przez niego kolizji pomiędzy tym budynkiem a przebiegającą przez jego grunt siecią elektroenergetyczną należącą do (...) S.A. i obciążenie go kosztami usunięcia kolizji z linią SN 20 kV L-265 w całości. W tych okolicznościach słusznie uznał Prezes URE w zaskarżonej Decyzji, że nieuzasadnione było więc obciążenie zainteresowanego przez powódkę obowiązkiem usunięcia wyżej opisanej kolizji.

Nie zasługiwały także na uwzględnienie twierdzenia powódki dotyczące kwestii braku ujęcia w jej planach rozwoju na lata 2008-2011 inwestycji polegającej na modernizacji linii przebiegającej przez nieruchomość zainteresowanego. Istotne jest bowiem, że powódka posiadała uzgodniony z Prezesem URE plan rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną na lata 2008-2011, który przewidywał inwestycje w sieci związane z przyłączaniem odbiorców na tym właśnie terenie. Zatem obowiązki związane z realizacją i finansowaniem budowy i rozbudowy sieci – w tym również jej modernizacja na potrzeby przyłączenia nowych podmiotów – stosownie do treści wskazanego wyżej art. 7 ust 5 Prawa energetycznego - należały wyłącznie do powódki.

Istotny w niniejszej sprawie jest również fakt, iż kolizja linii napowietrznej EN 2- kV nr L-265 z przyłączanym obiektem nie dotyczy tylko i wyłącznie budynku zainteresowanego, lecz również innych działek o charakterze budowlanym, znajdujących się na terenie, przez które przebiega wspomniana, należąca do powódki, linia napowietrzna. Bez usunięcia wspomnianej kolizji niemożliwym stanie się zatem przyłączenie pozostałych nowych odbiorców z tego terenu. Jak słusznie podniósł Prezes URE, z uwagi na zmiany w planie zagospodarowania przestrzennego spowodowane zmianą charakteru działek z rolnych na budowlane umożliwiające pozyskanie nowych odbiorców, w taryfie Powódki uwzględnione zostały, na jego wniosek, nakłady inwestycyjne związane z przyłączaniem nowych odbiorców na omawianym terenie. Powódka powinna więc przewidzieć, iż naturalna, a wręcz konieczna stanie się modernizacja napowietrznej linii średniego napięcia nr L-265 poprzez zastąpienie jej linią kablową, stosowanie do postanowień planu zagospodarowania przestrzennego. Nieuzasadnione jest zatem w tym zakresie stanowisko powódki, zgodnie z którym nie obciąża jej obowiązek zastąpienia należącej do niej napowietrznej linii średniego napięcia Nr L-265 linią kablową.

Biorąc powyższe względy pod uwagę Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powódkę odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

/-/SSO Jolanta de Heij-Kaplińska